

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ไถ้ดำ
3

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลี้ลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมัจฉาหารา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าว ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไหล่ล่าไถ่กุดเสือลายพาดกลอน ไ้อ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हररा จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิราภรณ์ มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภท หลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวารাত্রี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวารাত্রี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

ศบอ.ย.บ

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑอยุธยา

เพชรพระอุมา เล่ม 31

ตอน ไฉ้งดำ

57

เมื่อئนั้นเอง สงครามก็อุบัติขึ้นระหว่างมนุษย์กับกองทัพช้างที่เคลื่อนบิบเข้ามาพร้อม ๆ กันทุกด้านระยะจากฝ่ายมนุษย์ ซึ่งตกอยู่ใตงกลางกับรัศมีการคืบเข้ามาล้อมเจียบของมัน ห่างเพียงไม่เกิน 40 เมตรเท่านั้น

โดยไม่จำเป็นต้องการสังการใด ๆ กันอีกทั้งสิ้น ทั้ง 19 ชีวิต หันหลังเข้าหากัน หันหน้าและปากกระบอกปืนออกไปยังศัตรูอันเป็นสัตว์ใหญ่่นับจำนวนไม่ถ้วน ที่กำลังประดังหนุนเนื่องกันเข้ามา

แล้วป็นทุกระบอกนานาชนิด ต่างๆขนาด ก็ระดมแผด
ออกไป ทำให้ความเจี๊ยบของราวไพรกลายเป็นยุทธภูมินรก
ในทันที หูดับดับไหม้

ระลอกแรกประมาณ 10 ตัว ที่ดาหน้าเข้ามา บ้างล้มฟุบ
บ้างกลิ้งตะแคง คราวนี้เอง ที่ได้ยินเสียงแผดร้องโอดไห้อึก
แปรปรวนของพวกมัน เลือดสาดกระจายไปทั่วทุกพุ่มพง

เชิดชูด้วยความมั่นใจในกระสุนที่บรรจุในไรเฟิลของเขา
ปักหลักอยู่กับที่ แต่ละตุ้มของเขา ราวกับมือพรานที่ชำนาญไพร
หรือพรานช้างโดยเฉพาะ เพราะตอกกลางกะโหลก หรือบริเวณ
ส่วนศีรษะตัดสมองล้มครืนลงทุกครั้ง พอกระสุนหมด ก็แผ่นถอย
ตาลีตาเหลือกบรรจุชุดใหม่ เกิดแล่นเข้ามาประกบหลังไว้

“ถอยก่อน นายทหาร!”

เจ้าพรานเด็กหนุ่มตะโกนบอก พร้อมกับซัด .375 ประจำ
มือออกไป เสียงหัวกระสุน กระแทกกับร่างอันใหญ่โต ดังได้ยิน
ถนัด แม้ว่ากัมปนาทของเสียงปืนจะกึกก้องอยู่แล้วก็ตาม
เศษกระดุกเศษหนังบางส่วนของไอ้ตัวที่ตกเป็นเป้ากระจายว่อน

เกิดทำหน้าที่คุ้มกันเชิดขลุ่ยไว้ และยิงปะทะปะทัง เพื่อให้
นายทหารหนุ่มได้มีโอกาสได้บรรจุกระสุนชุดใหม่

เส่ยพุ่งเข้าหานายคิธ คอยยื่นเคียงคู่ไว้ และจันถือปืน
คุมเชิงอยู่อย่างฉลาด เพราะรู้ว่าคิธจะต้องยิงจนหมดกระสุนที่
บรรจุอยู่ในแม็กกาซีนของตน แล้วต่อจากนั้นแหละ โอกาสที่จะ
แหลกลาญก็มาถึง ซึ่งเส่ยจะทำหน้าที่ยับยั้งไอ้ตัวที่พุ่งเข้ามาใกล้
นายคิธที่สุด

เบลกับคริส โดดแยกกันออกไปคนละมุม สวนเข้าหา
พวกลูกหาบที่กำลังตาหุเหลือก เพราะพวกนั้นมีปืนลูกซองเดี่ยว
แฝดบ้าง กระสุนวงจำกัด เมื่อยิงแล้วก็ต้องหักลำบรรจุใหม่
สองสาวอเมริกัน พิสูจน์ชัดออกมาอีกครั้งว่า ในภาวะวิกฤติ
เช่นนี้ ทั้งคู่จัดอยู่ในประเภทสติมั่นคงและห้าวหาญ ยิ่งเสียง
เอ๋ม 16 ที่ระเบิดถี่ยิบ บัง! บัง! บัง! ไม่เป็นจังหวะ มันมาไม่ลู่จะ
ได้ผลนัก เพราะหัวกระสุนหน้าตัดเล็กและแรงปะทะน้อยเกินไป
สำหรับสัตว์มหึมา ที่พุ่งเข้าใส่ในขณะนี้ กว่าจะล้มแต่ละตัว ก็พุ่ง
เข้ามาเกือบจะถึงกาย จันแล่นเข้าไปคอยคุ้มกันหมอเบลไว้ใน
ขณะที่ดาเฒ่าบุญคำก็ประชิดอยู่เบื้องหลังของคริสติน่า ตัวไหนที่
หล่นยังไม่ล้มและทวีความดุร้ายเกรี้ยวกรادم้วนงวงเล่น

แผ่นดินสะเทือนเข้ามาอย่างหวุดหวิดจนตัว แกกับริบเร่งตอก
โครมเข้าไปด้วย .375 ถล่มฮวบลงฟาดแผ่นดินสะเทือน พร้อม
กับร้องตะโกนบอกว่า

“ແหม່ມ ເລືອກຍິງທີ່ຫ້ວມັນ ອຳຍາຍິງທີ່ອື່ນ!”

คริสไม่ฟังเสียงเสียแล้ว หล่นแทนที่จะยิงทีละนัด ซึ่ง
ไม่ทันใจ บัดนี้ผลึกสวิตช์ไปที่ฟลูออโต ประทับเอ็ม 16 ขึ้น กะ
ในระดับต่ำแนบเວแล้วก็กดพรีด พรีดออกไปเป็นชุดๆอย่าง
ชำนาญ ชุดละ 3-4 นัด แต่ถี่เร็วโดยสายปากกระบอกปืนใน
แนวราบ

คราวนี้ได้ผล หลายต่อหลายตัวที่เบียดเสียดยัดเยียดกัน
เข้ามาหมุนคว้าง โดนบริเวณขาข้าง ลำตัวข้าง หลุดเข้ากะโหลก
ไปบ้าง ถ้าไม่ล้มก็บาดเจ็บเสียวโอกาสเชื่องช้าไป เสียงร้อง
ของพวกมันคราวนี้แซ่ซรมกึกก้องป่า เป็นเสียงแห่งความ
เจ็บปวดระคนโกรธแค้น หรือมิฉะนั้น ก็สัญญาณที่จะเรียก
พวกพ้องให้ช่วยกันประดังเข้ามาอีก

สแตนลีย์ดูเหมือนจะฉลาด และไหวพริบดีที่สุด เพราะ
สามารถกะคำนวณสถานการณ์ได้ว่า ไม่สามารถจะปะทะ

หยุดยั้งกองทัพไอ้คซสารผีสิงนับจำนวนไม่ถ้วนเหล่านี้ได้แน่ เขายังออกไปเพียง 3 นัดเท่านั้น เท่าที่บรรจุอยู่ในโรเฟิลขนาดหนัก ซึ่งทุกนัดเจ้าช้างมหาภาพที่ตกเป็นเป้าลัมทั้งยี่น แล้วตัวเองก็เล่นกลับมาที่เต็นท์นอน ซึ่งบัดนี้สายกันซิงหลังคาขาด ตลบลงมาคลุมไว้หมด รื้อคันโดยเร็ว คว้าได้ระเบิดสังหาร 6-7 ลูก เอามาเหินบเอาไว้อีก่อน พร้อมกับบรรจุกระสุนชุดใหม่

“อย่ายิงพร้อมกันหมดทุกคน ผลัดกันยิงเป็นชุดๆ!”

อเมริกันหัวหน้าคณะตะโกนเท่าที่เสียงจะมีอยู่ทั้งหมด สั่งการแต่หาประโยชน์อะไรไม่ได้ยามนี้ เสียงปืน เสียงช้าง เสียงไม้หักพินาศและเสียงเอะอะของคนในแคมป์กลบหมด

เบลนั้น พอได้ยินเสียงคริสยิงเป็นชุด หล่อนก็ผลักสวิตช์บังคับการยิง แล้วกดฟันกราดออกไปเป็นชุดยาว โดยกดเลียดกับพื้นแล้วเฉียงขึ้นสูงตามแนวสะบัดไตของเอ็ม 16

การยิงรัวฟลุ่ออโตแบบนี้ จะไม่ได้ผลเลย ถ้าหากประจันหน้ากับมันชนิดตัวต่อตัว หรือตามยิงแบบล่ากันธรรมดา แต่ในยามที่ไอ้ช้างผีเปรต เหมือนจะถูกบงการจากเวทมนตร์นรกโหมกันเข้ามาเป็นกองทัพแบบนี้ เอ็ม 16 ยิงแบบกล ให้ผล

จะจัดไม่ใช่น้อยเหมือนกัน ไม่มีนัดไหนพลาดเป้าหมายเลย
เพียงแต่จะถูกส่วนใดของตัวเท่านั้น เพราะมันหมุนเหมือนกัน
เข้ามามากเหลือเกิน ต่างผลึกต่างดันกันเข้ามา

และบัดนี้ นับจากกระสุนนัดแรกกระเบิดขึ้น กินเวลาเพียง
ไม่กี่ 2-3 นาทีเท่านั้น ซากข้างที่ประดังประเดกันเข้ามาก็ล้ม
ระเนระนาดเป็นภูเขาเลากา กลายเป็นแนวกีดขวางพวกมัน
กันเองไม่ให้พุ่งเข้ามาได้รวดเร็ว เพราะจะต้องไต่ซากของพวก
กันเองที่ล้มกลิ้งไปก่อนแล้ว เลือดนองแทบจะท่วมเนินดินเชิงผา
นั้น ไม่มีใครกะถูกว่าพวกมันล้มตายไปแล้วกี่ตัว แต่ที่รู้แน่ๆก็คือ
ไม่มีการถอยเพราะหมุนเหมือนกันเข้ามาราวกับกองพันของทหาร
กล้าตาย ชนิดที่บุกขยี้ทำสงครามแตกหัก ถ้าเป็นการสู้รบ
ระหว่างคนต่อคนด้วยกัน ระยะนี้ก็เรียกว่า ‘ติดดาบปลายปืน’
แล้ว

ฝ่ายมนุษย์เอง ก็วิ่งกันพล่านเหมือนมดแตกรัง คนนั้น
วิ่งไปสกัดยั้งด้านนี้ และคนนี้ก็วิ่งไปดักรออยู่ทางด้านโน้น ใบบ้างก็
วิ่งหนีเพราะบรรจุกระสุนไม่ทัน โกลาหลอลหม่านเสียยิ่งกว่า
คราวที่ปะทะกันตรงป่าไผ่เสียอีก

กองไฟใหญ่รอบด้านที่ก่อไว้ ยามนี้หาประโยชน์อันใด
ไม่ได้เลย เพราะพวกมันบุกทะลุผ่านแนวเข้ามาแล้ว

คีธยังพาลงตะโกนด่าพ่อล้อแม่ไปพาลง สแตนลีย์นั้น
ตะโกนอยู่แต่ว่า ให้ถอยขึ้นหน้าผา แต่ไม่มีใครสนใจฟังเสียงเขา
ขยับระเบิดมืออยู่หลายครั้ง แต่ก็ไม่กล้าขว้าง เพราะรัศมีของ
ระเบิดสังหารมันเลียดดิน เกรงสะกิดจะปลิวไปถูกพรรคพวก
กันเองเข้า

คริสยังหมดเม็กกาซีน 30 นัดแรกไปแล้วหล่นปลด
เม็กกาออกทิ้ง กระซอกเม็กกาสำรองที่บรรจุกระสุนเต็มขึ้นมา
ยัดสวบเข้าไปแล้วก็กระหน่ำยิงต่อไปอย่างบ้าเลือด ปากหล่อน
ตะโกนเรียกหารินท์ ไพรวัลย์ แต่ไม่ได้เรียกดิบตีอะไร ทว่า
เป็นการตะโกนสาปแช่งและด่าโดยที่ตัวเองก็ไม่รู้สึก หล่อนโกรธ
แค้นยามที่มองไม่เห็นมัลคอล์มคุนนำทาง อันเป็นที่หวังที่พึ่งของ
ทุกคนเลย 'ไม่รู้เขา 'หายตัว' ไปไหนเสียแล้ว

บุญคำพยายามกระซอกหล่อนให้ถอยหลังผละหนีไปทาง
หน้าผา แต่แม่ผมทองสะบัด มีหน้าซำยังหันมายกเท้าถีบตาเฒ่า

เซแซดๆไป แล้วแยกเขี้ยวหันไปกระหน่ำลูกปืนใส่กองทัพช้าง
ที่กำลังเคลื่อนขบวนเข้ามาเหล่านั้นต่อไป

“ฆ่ามัน! ฆ่ามันให้หมด!”

หล่อนแผดเสียง

“ฆ่ามันไม่หมดหรอกเหม้ม แต่มันจะขี้เราแหลกหมด”

บุญคำร้องเสียงหลง

เจ้าตัวหนึ่งเจอลูกโตตของนายตาบเข้าที่โคนวงกำลัง
บ้าดีเดือด เล่นทะลวงผ่านเข้ามาถึงใจกลางแคมป์ คีธ เชิดวุธ
และพรานประจำตัวยิงไม่ทัน แผ่นหินหลบกันไปคนละทาง
แล้วล้มระเนระนาด ไอ้ตัวนั้นที่เล่นเข้าใส่คริสทางด้านหลัง
ระยะห่างเพียงแค่ 5-6 วาเท่านั้น ที่วงของมันจะยื่นถึง

บุญคำหันขวับมาพอดี ร้องจ๊าก แหย่กระบอกล่ากล้อง
พรวดอย่างชนิดจ้ำจี้จ้ำไชทิ่มเข้าใส่หน้ามันแล้วนำวก

แซะ!

กระสุนของแกชุนั้นหมดพอดี สมุนขวาของรพินทร์ร้อง
สุดเสียง แผ่นเข้าคว้าเอวแม่ผมทอง กระชากล้มกลิ้งคลุกคลี
ไปด้วยกัน พันธรัสมิงวงของไฉ่ยักษ์ตัวนั้นไปได้เพียงแค่ฝ่ามือ

มันหมุนตัวกลับเข้าใส่ ซึ่งนั่นหมายถึงว่าทั้งบุญคำและ
คริสติน่าจะต้องแหลกไปด้วยกันทั้งคู่

สแตนลีย์กำลังป้อนกระสุนเข้าแม็กฯไรเฟิล เขาเห็น
เหตุการณ์อย่างฉับตา บรรจุกระสุนยังไม่ทันครบจำนวน ได้แค่
นัดเดียวก็ยัดกรวบรวมเข้ารังเพลิง กดบีบมีมออกไปในระยะที่ห่างกัน
ประมาณ 15 เมตร โดยไฉ่ชางตัวนั้นหันกันให้พอดี

หัวกระสุนขนาด 500 เกรนตัดทางมันขาดตกลงพื้นแล้ว
ทะลุทะลวงเข้าไปทางช่องทวารหนัก ผ่านกลางลำตัวอย่างพลัด
ที่สุด ทั้งๆที่คนยิงก็ยิงออกไปอย่างสงัด

คชสารตัวนั้นขาหลังคู้ลงก่อน ร้องโอดยาวลั่น แต่ขาหน้า
ยังยันพื้นสั่นระริกๆ สะบัดฟาดวงอยู่ไปมา ปลายวงของมัน
ห่างจากร่างของคริส ซึ่งบุญคำกอดกลมไว้แค่ฝ่ามือเดียว

ตาพรานเผ่าหมุนตัว กระซอกเอาแหม่มร่างใหญ่ให้ถอยห่าง
ออกไปอีก ทั้งๆที่ตัวแกเล็กนิดเดียว

มันพยายามจะยันขาหลังขึ้นให้ได้ ด้วยอาการยกแยะ-
ยกยัน นายตาบ หรือมิฉะนั้นก็ลูกหาบคนใดคนหนึ่ง เห็นไม่ถนัด
วิ่งปราดเข้าไปจนชิดทางด้านกกหูซ้าย ตอกระสุนลูกโดด
เบรนเน็คเกอร์โครมเข้าไปอย่างอาจหาญและใจถึง ระยะยิงห่างแค่
คืบเดียว

นั่นแหละ ที่ทำให้ขาหน้ำที่ยังยันพื้นไว้ของมันคูลง แล้ว
เปลี่ยนเป็นตะแคงราวกับกำแพงล้ม ผุ่นตลบ

“กระสุนลูกโดดหมดแล้ว!”

เสียงพวกลูกหาบตะโกนบอกกันต่อๆไป

บุญคำจุดแหม่มคริสขึ้นมายืนได้ ในขณะที่เซิดูธ คีธ
และอิสซาเบล ก็วิ่งกันเข้ามารวมกลุ่ม โดยที่มีเกิดและเส่ยวิ่ง
สลับกันอยู่ไปมา ผลัดกันยิงอย่างดุเดือด เป็นการยิงในระยะที่
ใกล้ที่สุดและเป้าหมายแล่นเข้ามาหาเอง จึงยากนักที่จะผิดพลาด
ในกระสุนแต่ละนัดของพรานมือดีทั้งสองทุกตุ้ม หมายถึงการล้ม

อย่างหมดทุกทิศเดช จะตายคาที่หรือไม่ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ไม่มีโอกาสจะลูกอีกแล้ว

สองระลอกที่หนูหนีงกันเข้ามาแต่แรก กลายเป็นภูเขากันแนวบุกของพวกเขาผ่านไปเสียแล้ว แต่ระลอกที่สามนี้เอง ฝ่ายมนุษย์ก็ขวัญกระเจิงไปอีกครั้ง

ช้างจำนวนที่ถาโถมบุกทะลุเข้ามาเป็นรูปขบวนช้างศึกจริงๆ เพราะในระลอกที่สาม ซึ่งกำลังย่างก้าวข้ามซากของเพื่อนๆมันเข้ามา หลายต่อหลายตัวมีร่างกายมนุษย์นั่งประจำอยู่บนคอด้วยเหมือนความ...ทำหน้าที่บังคับช้าง

“เฮ้ย! ดูนั่น ใจตัวอะไร มันนั่งอยู่บนคอช้าง!”

พวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบ ตะโกนบอกกันไววาย

พวกนายจ้างผะหลัง...

ไฟฉายสองสามดวงสาดออกไป กระแทกกับภาพเหล่านั้นได้ร่างๆ แต่ตาไม่หลอกแน่ มีอะไรที่รูปร่างเหมือนคนนั่งอยู่บนคอช้างจริงๆ ชุดหนึ่ง ประมาณ 7-8 ตัว จะมีร่างชนิดนั้น

นำหน้าขบวนอยู่ข้างหน้า ทางแขนทั้งสองออกโบกต้อนรับลงข้าง
ให้ประดาหน้าเข้ามา

คนยังก่อนเป็นคนแรกในชุดระลอกที่สามนี้คืออิสซาเบล
หล่อนไม่ได้ยิงข้าง แต่หมายถึงไปยังร่างที่หนึ่งอยู่บนคอในลักษณะ
ความดู เสี่ยงเปรี้ยว กระสุนแหวกอากาศจะว่าผิดก็ไม่ใช่ สำหรับ
ฝีมือขนาดนี้ แต่ไม่ปรากฏว่าร่างที่อยู่บนคอข้างจะสะดุ้งสะท้อน
หรือผละหลุดไป

เมื่อนั้นเอง จันจิ้งสลัดเอ็ม 16 ส้ารองอีกกระบอกหนึ่ง
ที่สะพายไหล่อยู่และไม่เคยใช้เลยออกมา

“แหม่ม! ยิงมันด้วยไอ้บอกนี้...”

แกร้องบอก

เบลคว่าปืนที่จันโยนมาให้ได้ กระชากรู้ออกแล้ว
ประทับยิงอีกครั้ง คราวนี้บังเดียว ไอ้ร่างที่เห็นอยู่บนคอข้าง
ซึ่งวิ่งดุ่มๆหัวกระดุกๆเข้ามา กระเด็นผล็อยร่วงหายไปในทันที
อย่างน่าอัศจรรย์

แล้วทุกคนก็ช่วยกันระดมยิงอีก และจะหมายไปยังร่างที่
นั่งบังคับอยู่ทั้งสิ้น

บุญคำ เกิด เส่ย จัน และเบล ถ้าจับบังเข้าที่ร่างไหนบน
คอช้าง ได้ผลทุกนัด ร่วงไม่เป็นท่า หายแวบไปในความซุลมุน
ของดินมहींมาที่ตะลุ่ยย่าเข้ามา แต่ถ้าเป็นปืนของคีธ สแตนลีย์
ตูม! เปลา! ไม่มีความหมาย นอกจากจะหมายยิงหัวช้างเท่านั้น
จึงจะเห็นว่ากระสุนทำงานพอได้ผลบ้าง

พวกลูกหาบใช้กระสุนโดดที่รพินทร์แจกไว้จนหมด
คราวนี้ก็ล่อกันตามมีตามเกิด เล่นลูกปรายดับเบิลโอบัคคีที่มีอยู่
ก่อนแล้ว ซึ่งก็ยิ่งดีกว่าจะถ่อปืนไว้เฉยๆ เสียงลูกซองกระสุน
ลูกปรายระเบิดโพล่งๆ ขึ้นมาอีก ระดมไปหมด

“โวย! ต้านไม่อยู่แล้วโวย! ใครไม่เผ่น ภูเผ่นละ”

ตาเฒ่าบุญคำแหกปากออกมา เพราะตัวแเองกระสุน
เท่าที่บรรจุอยู่ในกระเป๋ากางเกง 20 กว้านัดหมดสิ้นไปแล้ว เผ่น
ใส่ดินหมาไปทางหน้าผาโดยเร็ว ไม่ห่วงใครอีกทั้งสิ้น แม้แต่
แม่ผมทอง ซึ่งแกมีหน้าที่คุ้มครองดูแลอยู่ เพราะเหลือกำลังลาก

จะห้ามปรามตักเตือนกันยังงัย ยามนี้หล่อนก็ไม่ยอมฟังเสียง
พอดีผ่านหน้าสแตนลีย์หัวหน้าคณะคว่ำคอแกวได้

“บุญคำ เอาอย่างไร?”

“ถอย! นายห้าง...ถอยขึ้นหน้าผาได้แล้ว ไอ้คำจะบอก
ยังงัยก็ไม่มีใครฟังเสียง เรากำลังจะละกันทั้งหมด พวกมันแห่
กันมาเป็นร้อยๆตัว ยิ่งจนกระสุนแทบหมดแล้ว”

เมื่อนั้นเอง สแตนลีย์จึงตัดสินใจเด็ดขาด กระชากลัก
นิรภัยจากระเบิดมือออก แล้วขว้างโด่งขึ้นไปไกลลิบเพื่อให้ห่าง
ที่สุดและกะให้ตกกลางโขลงของไอ้เงี้ยวดำ ซึ่งบัดนี้ ความซุลง
ทำให้สังเกตไม่ได้ว่าตัวมันอยู่ที่ไหน

อีตใจต่อมานั้นเอง ระเบิดก็กัมปนาทสะเทือนเลื่อนลั่นขึ้น
ปานว่าขุนเขารอบด้านจะถล่มราบลง

เสียงระเบิดนั้นเอง ทำให้พรรคพวกทุกคนได้สติขึ้นมา
อีกครั้ง ท่ามกลางการแตกหนีซุลง แล้วร้องอย่างเจ็บปวดตกใจ
ของคชสารร้ายด้านที่ระเบิดตก ประกายไฟสว่างแวบลูกแดงจ้า

“ทุกคน ถอยขึ้นหน้าผาเร็วที่สุด ทั้งที่มัน!!”

เขาตะโกนสั่งเต็มเสียง

คริส อิสซาเบล เชิดวุธ และคิธจึงพากันวิ่งพุ่มาที่เต็นท์
คว้าได้เบ้หลังคนละใบ ไม่คำนึงว่าจะเป็นของใครสุดแต่จะฉวย
ได้ แล้วก็ออกวิ่งตามบุญคำไปในทันที โดยมีสแตนลีย์ยืนกำ
ระเบิด คอยต้อนระวังหลังอยู่

จันก็ตะโกนออกไปทางพวกลูกหาบทั้งหลายที่กำลัง
จ้ำละหวั่นกันอยู่ สั่งให้ถอยเช่นกัน พวกนั้นก็อยากจะถอยอยู่
เต็มทีแล้ว จนใจที่ฝ่ายนายจ้างยังดื้อดึงปักหลักยิงสู้อยู่เท่านั้น
พอได้รับสัญญาณให้ถอย ต่างก็วิ่งกันอย่างไม่คิดชีวิต เกิด เสีย
และจัน พร้อมทั้งสแตนลีย์ เป็นชุดสุดท้ายที่คอยยิงปะทะ
หน่วงเหนี่ยวไว้

“พีคำ ประเดี้ยวพวกจันถอย ช่วยยิงคุ้มกันลงมาด้วย”

จันตะโกนเอ็ดอึ้งขึ้นไป ในขณะที่ประทับไรเฟิลยิงอยู่
โครมๆเป็นจังหวะ สุดแต่จะเห็นตัวไหนใกล้เข้ามา กองทัพข้าง
ตายเป็นเบือก็จริง แต่ที่มั่นของมนุษย์ทำท่าจะแหลกแน่นอนแล้ว

“เออ! กูจะยิงช่วยจากบนนี้ พวกมึงถอยได้แล้ว ลากเอา
นายห้างบ๊อบขึ้นมามีด้วย”

ตาคำ ผู้ขึ้นไปหยุดหอบแฮกๆอยู่บนตะพักที่สูงตอนหนึ่ง ร้องตอบลงมา แล้วก็นับจำนวนคนที่กำลังทยอยไต่ตามแกวขึ้นไปที่ละคน โดยร้องบอกให้ขึ้นสูง...ขึ้นไปสู่ถ้ำที่พวกกะเหรี่ยงตะเคียนทองจุดไฟบอกมืออยู่ไปมา เป็นเครื่องหมายส่องทางอยู่แล้ว ทุกคนเหนื่อยแทบขาดใจ เสื้อผ้าขาดรุ่งริ่ง ถลอกปอกเปิกไปตามๆกัน

คริสติน่ากระสุนหมดสิ้นลงแล้วทั้งสองแม็กกาซีน อีสาเบลเหลืออยู่อีกแม็กฯหนึ่ง กระสุนอย่างมากที่สุดไม่เกิน 15 นัด คีธนั้นเหลือเฉพาะที่ติดตัวอยู่แค่ 3 นัด ส่วนเซดวูร์เกลี้ยงฉาดมีแต่ลูกระเบิดมือ แบบทำลายที่มันอยู่ 3 ลูก ติดอยู่ในยามหลัง

คลังกระสุนส่วนใหญ่ นั้น คณะพรรคได้ลำเลียงขึ้นไปเก็บไว้บนถ้ำก่อนแล้ว เหลือไว้เฉพาะเท่าที่คิดว่าจำเป็นจะต้องใช้เท่านั้น แต่คาดไม่ถึงว่าจะต้องยิงกันชนิดลากล้องร้อนจนจับไม่ได้ดังเช่นขณะนี้

พอส่วนใหญ่ไต่ขึ้นหน้าผาตามทิศทางที่รพินทร์กำหนดไว้ให้และบุญคำเป็นผู้นำในขณะนี้ ครบสิ้นหมดแล้ว กองทัพของไอ้ตาคำที่มีไอ้ผีดิบป่าช้าแตกนั้คร่อมมาบนคอ ก็เหยียบเข้าถึงอาณาบริเวณปางพัก

จันวิ่งมาผลักรหลังให้สแตนลีย์ผละออกแลนด์ได้แล้ว ตัวเอง
กับเส่ยและเกิต คอยยิงปะทะไว้คนละนัด ต่อจากนั้นก็เล่นอย่าง
ไม่คิดชีวิต โดยมีโฆลงข้างที่ใกล้ที่สุด 5-6 ตัว วิ่งกวดไล่เข้ามา
ทั้งระยะไม่ห่างนัก โดยไม่นับอีกเป็นจำนวนหลายสิบที่กำลัง
ดุ่มๆโผล่ออกมาเต็มป่า ก้าวเหยียบพรรคพวกของมันเองที่ล้ม
ระเนระนาดไปแล้วนับสิบๆตัว ปรีเข้ามาอย่างไม่ลดละหัวกระย๋อย
ต่อลูกปืน

คิธ เชิดวูธ อิสซาเบล ยืนร่อยุ่ตรงตะพักแรก ที่บุญคำ
คุมเชิงอยู่ ส่วนคริสนันลงนั่งหอบ ทำอะไรไม่ถูกแล้ว พวกนั้น
ช่วยกันฉวยไฟลงไปข้างล่าง เพื่อส่องทางให้พรรคพวกและ
ตรวจการณ์เตรียมช่วยเหลือ อิสซาเบลและนายคิธประทับปืนยิง
สกัดลงไปอย่างระมัดระวัง เปิดทางให้พวกที่เหลือตะกายกัน
ขึ้นมา คนรั้งท้ายสุดก็คือจัน

ชั่วจิตใจใหญ่ๆต่อมา พวกที่เหลือข้างล่างก็ตะกายขึ้นมา
สู่ที่สูงได้หมด ในขณะที่แคมป์ถูกเหยียบแหลกพินาศ ท่ามกลาง
เสียงแผดร้องแซ่สนั่นของโฆลงไอ้ข้างปีศาจ ที่พากันมาจับกลุ่ม
ชุมนุมกันอยู่ตรงบริเวณที่ตั้งแคมป์เดิมเต็มไปหมด เสียงร้อง

ประสานของมัน ประหนึ่งเสียงโห่ประกาศถึงความมีชัย หรือ
มิฉะนั้นก็ทำลายให้มนุษย์ลงไปประจันหน้ากับมันอีก

พอเห็นว่าจำนวนสุดท้ายได้ขึ้นมาถึงบริเวณที่ปลอดภัย
พอสมควรแล้ว เชิดวูกับคิธก็ดึงสลักระเบิดมือออก

“ล่อแม่มันด้วยไอ้เน่เลยมะ! คิธ หนึ่ง สอง สาม!”

แล้วทั้งสองก็ขว้างระเบิดลงไปยังล่าง กลางแคมป์อัน
เป็นที่ชุมนุมของโขลงช้างทันที เสียงระเบิดดังสนั่นจนแผ่นดิน
สะเทือนพร้อมกับประกายไฟแลบจ้า พวกมันแตกกระจายแล่น
กระเจิงไปเฉพาะพวกที่โดนสะกิด และตกใจเสียงระเบิดที่หล่น
ใกล้ๆ แต่อีกพวกที่ยังอยู่ห่างออกไป ก็หุนหันเนื่องเข้ามาแทน
พวกมันบ้าเลือดเสียยิ่งกว่าฝ่ายมนุษย์อีก และกะทำลายแหลก
ไม่ให้มีเหลือแม้แต่ชีวิตเดียว ถ้าหนีไม่ทัน โดยไม่คำนึงถึงว่า
พวกมันจะต้องสูญเสียล้มตายไปเท่าใด

ไอ้ผีดิบหลายตนที่นคร่อมอยู่บนคอช้าง ในระยะที่บุก
เข้ามานั้น ถูกกระสุนอาคมของบุญคำ กระเด็นหายไปในความ
มืดไม่ต่ำกว่า 7-8 ซาก แต่บัดนี้ ยามที่ฝ่ายช้างบนฉาไฟส่องลง
ไปกลางโขลง ก็ยังเห็นอีกนับสิบ ที่ยังนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่บนคอ

และช่างที่มันนั่งบังคับอยู่เหล่านั้น ก็เดินปรีเข้ามายังริมเนินทางลาดชัน มีอาการประหนึ่งเหมือนชนศึกบนคอช้าง ที่ไล่ช้างเข้ามาแหยงงยุดูศัตรูผู้แตกพ่ายขึ้นไปอยู่บนหน้าผา

พวกมันพากันชี้มือประจูดตีนแรง ขึ้นมายังกลุ่มมนุษย์อย่างประสงค์ร้าย และไม่มีท่าทีว่าจะสงบศึก นอกจากจะตามพิฆาตกันให้ถึงที่ และที่น่าสยของชนที่สุดก็คือ ไล่ที่กำลังเดินอยู่กับพื้นและปีนป่ายช้า ๆ ตามขึ้นมาก็มี ช้างปีนขึ้นมาไม่ได้ แต่พวกมันปีนขึ้นมาได้...

“กูจะต้อนพวกนายห้ำหั่นไปข้างบน ไ้อัจฉิน ไ้อัเกิด ไ้อัเสย สกัต์ ไ้อัฝืนรอกที่กำลังไต่ตามขึ้นมานั้นไว้ ตามขึ้นมาเท่าไหนร่ดตกลงไปให้หมด!”

บุญคำสั่งการกับลูกน้องชุดหลัง ที่เพิ่งจะตะเกียกตะกายขึ้นมาถึง แล้วตัวแกเองก็หันมาโบกมือไล่พวกนายจ้าง ร้องบอกตามประสาของแกว่า

“โก ๆ ๆ ๆ ๆ! อ๊ป ๆ ๆ ๆ ๆ! ขึ้นไปเร็ว ๆ เจ้านาย ขึ้นช้า จิบหายแน่”

พลางแกก็ไต่เข้าไปที่เหม่เบล ที่เกาะแก่งหิน เอาหน้า
เช็ดเหงื่อกับแขนเสื้ออยู่เคียงข้างคริส ต่อให้อากาศในขณะนี้ถึง
จะหนาวเยือกสักขนาดใดก็ตาม ความรู้สึกของทุกคนเหมือนอยู่ใน
เตานรก พอผ่านเชิดวุธ นายทหารหนุ่มก็คว้าแขนไว้

“ลุงคำ ลูกปิ่นฉันหมด ขอมั่ง”

“ของไอ้คำก็หมดเหมือนกัน แต่เดี๋ยว จะเอาปืนกระบอก
ที่เหม่เบลถือนั่นให้ คงจะมีกระสุนติดแม็กฯ อยู่มั่งหรือ
นายทหารเอาปืนกระบอกนั้นตอกกับไอ้ผีที่มันกำลังคลานไล่เรา
ขึ้นมา อย่าใช้กระบอกอื่น มันไม่ได้ผลหรอก”

ตาพรานเผ่าจำได้เป็นอย่างดีว่า จันเป็นคนเอาเอ็ม 16
กระบอกที่สอง ซึ่งกระสุนได้ผ่านเข้าพิธีกรรมของแกไว้แล้ว
มอบให้แม่ผมแดงใช้ยิงปะทะ และเชื่อว่าเบลคงจะยิงยังไม่หมด
ตรงข้ามกับของคริส ซึ่งยิงมากกว่าทุกคน เกลี้ยงฉาดไปแล้ว
ทั้งสองแม็กฯ 60 นัด พอถึงตัว แกก็ฉวยแย่งจากมือของหมอ
เบล

“เหม่ม! เอาปืนบอกนี้ให้นายทหาร ตัวเหม่เองมี
สะพายอยู่บอกนี่แล้ว อย่าช้า ปืนขึ้นไปให้สูงอีก โหน...แสงได้

พวกไอ้โบเมียะจุดส่องโบกเป็นสัญญาณอยู่โน่น ไปรวมกันบน
นั่นก่อน”

แม่ผมแดงส่งปิ่นให้บุญคำโดยดี ซึ่งแกก็หันมายัดเยียด
ให้เชิดวุธ แล้วก็ต้อนกลุ่มนายจ้างทั้งหมด รวมทั้งพวกลูกหาบ
ซึ่งพวกนั้นแทบไม่ต้องเตือนอะไรกันมาก พอส่งให้ถอยเท่านั้น
ก็พรุล่วงหน้าปิ่นป้ายเป็นลิ่งขึ้นไปก่อนแล้ว

สแตนลีย์ ในฐานะหัวหน้าคณะ ดูเหมือนจะเข้าใจ
สถานการณ์ได้ดีที่สุด เขาสั่งให้พรรคพวกทุกคนได้สูงต่องขึ้น
ไปตามคำสั่งของบุญคำทันที โดยมีตัวตาพรานเฒ่าคุมอยู่ล่วงหน้า
ขึ้นไปก่อนใคร ตะโกนบอกทิศทางอยู่ไว้วักๆ พร้อมทั้งแกว่งไม้
เป็นสัญญาณ เพื่อชี้้นำให้รู้ว่า ควรจะได้มาทางด้านไหนจึงจะ
สะดวก

“วุธอยู่ไหน ทำไมไม่ขึ้นมาด้วย”

คริสติน่ามองไปยังบรรดาพรรคพวกที่ได้ขึ้นไปเป็น
ทิวแถวและนับจำนวนอย่างรอบคอบ ร้องขึ้น

เสียงนายทหารหนุ่มร้องบอกมาจากตะพักด้านล่างว่า

“ผมยังอยู่นี้ คริส ไม่ต้องห่วง ประเดี๋ยวจะตามขึ้นไปเอง
ขอพาดกับมันอีกพัก ผมได้ปืนจากเบลแล้ว”

คริส เบล และคีธ เริ่มจะรีรอ ลังเลด้วยความเป็นห่วง แต่
สแตนลีย์ไหวดีกว่าทุกคนในคณะ และเชื่อมั่นว่าถ้าหากเชิดวุธ
อยู่ท่ามกลางพยานพื้นเมืองของรพินทร์ ก็คงไม่มีอะไรจะต้อง
ห่วง จึงสั่งมาเฉียบขาด

“ทำตามที่เขาบอก ไม่ต้องรอ พวกเราขึ้นไปก่อน หยุด
การใช้ระเบิดมือได้แล้ว”

บัดนี้ บนหน้าผาชั้นแรก ซึ่งสูงกว่าระดับพื้นเนินล่างสุดขึ้นมาประมาณ 20 เมตร จึงมีเพียงจัน เสา่ เกิด และเชิดวรุณสีคนเท่านั้นที่ยืนระวังคุมเชิงปักหลักอยู่ ทุกคนมีไฟฉายครบมือ และฉายกราดส่องตรวจลงไปเบื้องล่าง

บริเวณแคมป์ ไม่ต้องพูดถึง มีตมิดแน่นขนัดไปหมดแล้ว ด้วยคชสารนับร้อยเต็มพื้นที่ไปหมด แต่ละตัวส่งเสียงประสานกัน กึกก้อง ปานว่าขุนเขารอบด้านจะถล่มทลาย ชูวงสลอนดังจะท้าทายว่า ถ้าแท้จริง พวกเอ็งมนุษย์ทั้งหลายเผ่นหนีขึ้นเขาไปทำไม ลงมาประจันหน้ากันให้เห็นดำเห็นแดงหนอยปะไร เพราะพวกมันไม่อาจจะไต่ตามขึ้นมาได้

บริเวณแคมป์สิ่งปลูกสร้าง สรรพสิ่งที่หลงพลัดเหลืออยู่ โดยใครฉวยติดมือขึ้นมาไม่ได้ บัดนี้ถูกเหยียบกระที่บพินาศ แหกเหลว แม้แต่กองไฟ พวกมันก็ยังรื้อฟืนออกหมด อันผิดวิสัยสัตว์ป่าทั่วไป

กองทัพช้าง...ไม่สำคัญเสียแล้ว เพราะถึงอย่างไรมัน ก็ตามขึ้นมาไม่ได้ แม้ว่าจะยึดพื้นที่ไว้ได้ทั้งหมดอย่างผู้มีชัย แต่ ไอ้ที่นั่นประจำอยู่บนคอช้างบางตัว เหมือนแม่ทัพนายกอง และ ไอ้ที่ลงจากหลังช้างและกำลังปีนป่ายกระดืบตามขึ้นมาอย่างไม่ละนัสนี้ เป็นสิ่งที่น่าคิดมาก แต่ละตัวของพวกมัน ไม่ทราบว่าจะ โผล่มาจากนรกขุมไหน รูปร่างหน้าตาใกล้เคียงกันทั้งนั้น เชิดวุธ อาจไม่เข้าใจอะไรนักนอกจากความตื่นเต้นระคนอกสั่น- ขวัญแขวน แต่เกิด เส่ย และจัน ที่ยืนคุมเชิงคอยระวังเป็น ทัพหลังอยู่ในขณะนี้ เข้าใจได้ดีที่สุด เพราะเคยประจันหน้าชนิด ถึงตัวกันมาแล้วสมัยที่บุกผ่านนิทรานคร ของนางพญาพันธุมวดี

“ไม่ต้องไปยิงช้างให้เสียเวลาอีกแล้วนายทหาร คอยตอก ไอ้ผีहां ที่มันได้ตามเราขึ้นมาอันนี้ดีกว่า”

จันบอกพร้อมทั้งฉายไฟไปยังใบหน้าอันน่าเกลียด ที่กำลังเกาะแ่งหิน กระดืบ ๆ ขึ้นมาใกล้ ๆ ที่สุด เป็นตนแรก นอกเหนือจากอีก 7-8 ตัว ที่กำลังทยอยตามหลังขึ้นมาเป็น ลำดับ ด้านโน้นบ้างด้านนี้บ้าง

เชิดวุธก็คนจริง และทันต่อเหตุการณ์ดีเหมือนกัน พวกพรานของรพินทร์ทุกคนย่อมเปรียบเสมือนพี่เลี้ยงของเขา

สั่งอะไรเขาก็ทำทันที ในภาวะวิกฤติเช่นนี้ นายพันตรีหนุ่ม
ประทับเอ็ม 16 กระบอกที่จั่นเคยมอบส่งให้เบลและไปเอาคืน
มาได้หยกๆขึ้นทันที ตั้งสวิตช์ยิงกึ่งอัตโนมัติ แล้วเล็งไปยังศีรษะ
ที่กำลังคืบคลานตามขึ้นมาอย่างช้าๆนั้น โดยเกิดเป็นคนสองไฟ
ให้

ปัง!

ไม่ผิดอะไรกับมนุษย์ธรรมดาสามัญ ที่โดนปืนอย่างจังใน
ระยะที่ไม่ห่างเกินไปนัก ไอร่างนั้นหงายผึ่ง มือหลุดจากแ่งหิน
และโคนไม้เล็กๆที่มันกำลังไต่ขึ้น ไถลรูดลงไปทันที อย่าง
ศกดิ์สิทธิ์ยิ่งด้วยอำนาจกระสุนล้างอาถรรพณ์คลุกยันต์ ‘อีเป๋อ’
ของตาเฒ่าบุญคำซึ่งทำไว้ก่อนแล้ว และยังพอเหลือติดอยู่ใน
แม็กกาซีนปืน

เกิด เส่ย และจั่น ร้องเชียร์ลั่นอย่างยินดี พวกนี้มีแต่
กระสุน.375 ขนาดหนักทั้งสิ้น และไม่คิดที่จะหมดเปลืองกระสุน
ที่ควรสงวนไว้ยามจำเป็นอีกต่อไป คงทำหน้าที่ฉายไฟส่องให้
เชิดวุธทีละตัว พร้อมทั้งช่วยกันชี้ออกให้ยิง

กำลังใจของเชิดวุธก็กลับคืนมาในบัดนั้น เขายิ้มแยกเขี้ยว
บอกเสียงคำราม

“ส่องไฟให้ถนัด ฉันจะเฝ้ากบาลมันเอง ตัวละนัตที่เดียว!”

“ตัวซ้ายนั้น นายทหาร”

เกิดบอกโดยเร็ว แกว่งไฟให้เห็นรูป ๆ เป็นสัญญาณเตือน
ให้ยังเป็นตัวถัดไป

“ไอ้พวกนรกกแตก พวกมันแห่กันมาจากไหนวะ?...”

เชิดวุธพูดบ่นกับตัวเอง แล้วเล็ง กระดิกไโกออกไปยัง
เป้าหมายที่ไม่ต่ำลงไปนักอย่างบรรจง

ทุกบั้ง หมายถึงถ้าไม่ผละหลุดผิงลงไปทั้งตัว ก็จะมีฟุบ
แล้วครูดลงไปตามแนวเนินผาอันสูงชันเกือบจะเป็น 90 องศา
นั้น เขาเลือกยิงไปที่ละตัว อย่างดุเดือดเคียดแค้น แต่ก็เล็งอย่าง
ประณีต ไม่ด่วนผลิผลามทำให้กระสุนพลาดไปโดยใช่ที่

ในขณะที่พรรคพวกส่วนใหญ่ ไต่สูงขึ้นไปสู่โพรงถ้ำใหญ่
อันเป็นตำแหน่งปลอดภัยที่บุญคำเลือกชัยภูมิไว้ล่วงหน้าแล้ว
โดยคำสั่งของรพินทร์เมื่อตอนหัวค่ำ

อีกไม่กี่ปีข้างหน้า ที่เซิดจูลเลือกยิงเอาอย่างสบายบนที่
อันสูงชันกว่า ซากของไอ้พวกผีดิบกรุแตก ที่พยายามจะสำแดง
ฤทธิ์ไต่ตามขึ้นมาก็หลุดกระเด็นหายตกลงไปหมด ไม่เหลือให้
เห็นเป็นที่เสียดลูกนกยักษ์ตา และคอยพะว้าพะวงว่ามันจะไต่ตาม
ขึ้นมาอีก และวิญญาณร้ายใดก็ตาม ที่ลงอาศัยสิงสู่บงการซาก
มัมมี่อันปราศจากวิญญาณมาแล้วนับกาลเวลาไม่ถูก ก็คงได้
ตระหนักดีแล้วว่า ยังมีสิ่งที่จะยับยั้งสกัดกั้นกฤตยามนตร์กาล
ของมันได้อยู่เหมือนกัน

เซิดจูลไม่สนใจถึงระเบิดมือแบบทำลายบังเกอร์ออกมา
อีก ขยับจะถอดสลักเพื่อขว้างลงไปยังกลางโขลงช้างด้านล่างที่
เห็นเต็มไปหมด แต่เกิดจวนข้อมือไว้ทัน

“ไม่มีประโยชน์แล้ว นายทหาร ถนอมเครื่องมือเครื่องใช้
เราไว้ยามจำเป็นดีกว่า ตอนนี้อะไรทุกคนก็ปลอดภัยแล้ว
มันจะมัลล่อมอยู่ข้างล่างนั่น ก็ให้มันล่อมไป ไม่ทันตะวันขึ้นก็คง
ไปกันเองแหละ รีบขึ้นไปรวมกับพวกเรานั่นเถอะ”

นายทหารหนุ่มสบถพึม แล้วยอมปฏิบัติตาม จันก็ปองปากกู่ตะโกนบอกขึ้นไปว่า

“วู้! พี่ดำ พวกชั้นจะตามขึ้นไปละนะ ทางนี้เรียบร้อยแล้ว นายไฟส่องทางลงมาให้ด้วย แล้วอย่าให้ใครยิงลงมา”

“เออ! ขึ้นมาได้! ไอ้จัน”

เสียงตาเฒ่าบุญคำลูกพี่ ร้องตอบมา

“ไป! นายทหาร ปีนต่อไปได้ ส่งปืนกระบอกนั้นมาให้จัน ถือให้ก็ได้ ของนายทหารเองก็หนักอยู่แล้ว”

เชิดวุธเข้ามาห้ามไก แล้วส่งปืนกระบอกนั้นคืนไปให้จัน พร้อมทั้งไต่ทางขึ้นไปทันที โดยมีจัน เกิด และเส่ยคอยเป็นพี่เลี้ยงตามอยู่ด้านล่างระวังไม่ให้เชิดวุธหลุดพลาดกลิ้งร่วงไปข้างล่าง ซึ่งถ้าไม่ตายเพราะตกหน้าผาก็ลงไปสู่บาทาคซสารนับร้อยที่ประชุมพลกันอยู่ พวกข้างบน ก็ช่วยกันส่องไฟฉายไม่ต่ำกว่า 2-3 ดวงเป็นลำเขี้ยวจาลงมา เป็นเครื่องชี้ทางให้

ในเวียงโพรงถ้ำ ขนาดกว้างพอสมควร ตำแหน่งที่รพินทร์ให้พวกพรานพื้นเมืองทั้งหลายช่วยกันขนลำเลียงข้าวของ

เครื่องใช้จำเป็น ล้วงหน้าขึ้นมาเก็บรักษาไว้ก่อนเมื่อตอนหัวค่ำ คือสถานที่หลบภัยของทุกคน ในขณะที่สแตนลีย์นั้น เมื่อขึ้นมาถึงครั้งแรกก็คอยตรวจนับจำนวนคน เห็น อุตะ พะโต๊ และ พรานพื้นเมืองทั้ง 8 คน ของฝ่ายตนอยู่กันครบหน้า ไม่มีใครขาดหายไปเลย อาวุธพวกนั้นก็ยังคงติดมือครบ ไม่มีใครทำหลุดหายไป ก็เต็มไปด้วยความพอใจยินดียิ่ง คริส เบล และคิธนั่งฉายไฟคอยส่องทางให้พรรคพวกที่ตามมาในระลอกหลัง พอเห็นเชิดวุ จัน เกิด และเส่ย ขึ้นมาครบจำนวนอีก 4 คน ทั้งหมดก็ถอนใจออกมาได้อย่างโล่งใจ

ครบจำนวน 19 คน ที่อยู่ภายในแคมป์เบื้องล่างขณะที่ โขลงช้างบุกเข้าราวีพอดี ถ้าจะขาดหายไปก็เพียงคนเดียวเท่านั้น คือจอมพราน รพินทร์ ไพรวลย์ ซึ่งสูญหายไม่ได้ ร่องรอยไปก่อนที่กองทัพช้างจะบุกเข้ามาแล้ว

กะเหรี่ยงโบเมียะ นายบ้านตะเคียนทอง และชายฉกรรจ์ อีก 2-3 คน ไล่จากโพรงถ้ำถัดไป โผล่เข้ามาเยี่ยมสมทบและส่งเสียงถามแซดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พวกนั้นช่วยจุดได้เป็น

สัญญาณให้เห็นอยู่ก่อนแล้ว บนบริเวณหน้าผา ทันทีที่ได้ยินเสียงปืนนัดแรกกระเบิดขึ้น

“โชคดีเหลือเกิน โชคดีจริงๆที่รพินทร์ไหวทัน สั่งให้เราชนสัณหาระสำคัญ ขึ้นมาหลบซ่อนไว้บนนี้เสียก่อน ถ้าไม่เช่นนั้นปี๋หมดไม่มีอะไรเหลือเลย”

หัวหน้าคณะพูดออกมาด้วยน้ำเสียงกระหืดกระหอบที่ยังไม่หายตื่นเต้น

“เขารู้ตัวก่อนล่วงหน้าแล้วว่า มันจะต้องเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น แต่ตัวเขาเองตอนนี้ไปอยู่เสียที่ไหน?”

คริสติน่าผู้หนึ่งกุมขมับอยู่บนแ่งโขดหิน ริมปากเว้งถ้ำร้องออกมาเบาๆ

ทุกคนที่กำลังพูดกันจ่อแจจ้อกแจ้กอยู่ในขณะนี้ก็เงยบลงทันที

กลุ่มลูกหาบ 8 คน รวมทั้งอุทะ พะโต๋ และกะเหรี่ยงโบเมียะกับพวกที่มาสมทบ นั่งประชุมกันอยู่ในซอกมุมหนึ่ง พรานสี่คนของรพินทร์ก็ลงนั่งกอดเขากันอยู่หน้าปากถ้ำ ส่วนฝ่ายนายจ้าง

เดินกันพล่าน ภายในเวียงถ้ำกว้างขวางพอประมาณนั้น สว่าง
พลอมแพลงด้วยแสงใต้ที่พวกกะเหรี่ยงดอยเจ้าของสถานที่ปัก
ไว้ตามซอกหิน

สแตนลีย์สีหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอย ทุกคนอยู่ในสภาพอัน
ม่อหลอกม่อแลงทุลักทุเลแทบจะเอาชีวิตไม่รอด และนั่งงั่นก้นอยู่
ในภาวะต่าง ๆ กัน คิ๊ธตรงเข้าหาถังเครื่องตีมัตหวดพลาสติก
ขนาดใหญ่ที่บรรจุบรันท์ออกมา ชัดเสียเต็มเหยียด แล้วสะบัด
หน้าอยู่เรื่อยเหมือนจะให้แน่ใจว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ ไม่ใช่
หลับฝันไป

อิสซาเบลกางเกงและเสื้อขาดรุ่งริ่ง จนเห็นผิวเนื้อทะลุ-
ปรุโปร่งเข้าไปถึงไหนต่อไหน แต่ขณะนี้ เจ้าตัวเองและผู้ร่วม
สถานการณ์ไม่มีใครสนใจ คริสันนั้นอาการเหมือนจะจับไข้ ทั้ง ๆ ที่
เหงื่อชุ่มกาย ก็ยังสั่นเทา

เชิดวุธเคียวหมากฝรั่งบดเย็บ รอยอยู่ในปาก พร้อมทั้งลาก
หีบกระสุนอันเป็นคลังกลางออกมาจากกองสัมภาระอย่าง
เตรียมพร้อมที่จะทำศึกต่อ (ถ้าจำเป็น)

จิตใจต่อมานั่นเอง อเมริกันอาวุธผู้เป็นหัวหน้าคณะของ
คนทั้งหมดก็ซุ่มมือติดแรงๆ ทุกคนหันขวับมามอง เขาก็พยักหน้า
เรียกพรรคพวก และพรานพื้นเมืองมือดีของรพินทร์ทั้งสิ้นคน
ที่แยกย้ายเกาะกระจายตามมุมต่างๆ ให้เข้ามานั่งประชุมรวมหัว

ขณะนั้นจากนาฬิกาข้อมือของฝ่ายนายจ้างขึ้นบอก 03.45 น.

“ตอนนี้ฝ่ายเราทั้ง 19 ชีวิต รอดปลอดภัยกันหมดทุกคน
แล้ว เป็นการแตกพ่ายยับเยิน ถอยขึ้นมาหลบอยู่บนหน้าผา
ข้าวของที่เหลือก็ย่ำยีไปข้างล่างไม่ต้องคำนึงถึง เพราะมัน
ไม่ใช่ของสำคัญอะไร ไอ้ศัตรูลึกลับ ที่เป็นกองทัพช้าง ก็ยังล้อม
ยึดพื้นที่ข้างล่างอยู่ ปล่อยมันก่อน มาหารือกันถึงเรื่องมัจจุเทศก์
นำทางคนสำคัญของเราเถอะ ตอนนี้ใครมีความคิดอย่างไรบ้าง
เขาเป็นตายร้ายดีอยู่ตรงไหน”

“อาจแหลกละเอียดไปก่อนเป็นคนแรกแล้วก็ได้ ก่อนที่
ไอ้ผีรอกและกองทัพช้างจะบุกเข้าถึงตัวเรา เพราะถ้าเขายังอยู่
เหตุการณ์เช่นนี้ มันก็จะไม่เกิดขึ้น หรือถ้าเกิดขึ้น เขาก็จะต้อง
เป็นฝ่ายรู้ตัวก่อน และมาเตือนเราทัน แต่ตอนนี้ไม่มีวีแววร่องรอย
อะไรของเขาเลย”

เพชรพระอุมา ตอน ไอ้เงี้ยว เล่ม 31

prism
ปริซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Prism Publishing**

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปริซึม มิถุนายน 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8080-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)